

szi belsővé, önmagát továbbra sem látja reflektáltan. Vay ezt úgy fogalmazza meg egy angol mondást idézve, hogy „Senki sem olyan vak, mint az, aki nem akar látni”. (325)

E példák is illusztrálják, hogy bár a VS regényvilága egy zárt konvenció- és szabályrendszeren belül jön létre, amely korlátozza a megnyilatkozások értelmezési lehetőségeit, az elbeszélő szavahihetőségének a megkérdőjelezése további értelmezési lehetőségeket nyit meg. Egyúttal az a kérdés is megfogalmazható, hogy milyen dialogikus olvasatai lehetnek az elbeszélő történetnek a regény megjelenésének helyén és idejében.

A nemi szerepekre fókuszáló kortárs irodalomban nemcsak Gordon Agáta *Kecskerúzs* című regénye számít rendhagyónak a leszbikus kapcsolatra irányított figyelemmel, hanem Vay Sarolta transzszexuális identitásának története is, s e regényeket a magyar irodalomban szokatlan témájuk a 19. század eleji francia irodalommal, George Sand, Balzac, Zola, Gautier és Maupassant hasonló tárgyú történeteivel is rokonítja.

Ócsai Éva

